

Δύο ποιήματα για τον Άσωτο γιού

πίστη

Μετάνοια - Ποίημα του μακαριστού

Μητροπολίτου Καστοριάς Γρηγορίου του Β΄, Μαΐστρου (1974 - 1985).

Μετάνοια

«Πάτερ, ήμαρτον εις τον ουρανόν
και ενώπιόν σου» (Λουκ. ιε΄, 18).

Παράβλεψα τα λόγια Σου και νά'μαι λαβωμένος,
κοιτάζω την Εικόνα Σου και είσαι δακρυσμένος.

.....

Γιατί, Χριστέ, τα μάτια Σου τα βλέπω δακρυσμένα;
Θά'πρεπε στην κατάντια μου να είναι οργισμένα.

.....

Τόσο, Χριστέ, με αγαπάς και αντί για την οργή Σου
με δάκρυα να συμπονάς το άθλιο παιδί Σου!

.....

Αν στην δική μου προσβολή κοιτάς συμπονεμένα
και αντί για δίκαια οργή με μάτια δακρυσμένα,
τότε αλλοίμονο μου πια αν δεν μετανοήσω,
τη δακρυσμένη αγάπη Σου πώς να την αντικρύσω;

.....

Ελέησέ με Κύριε, Συ σταυρωμένη αγάπη,
μετανοιωμένο δέξαι με, συγχώρα μου τα λάθη.

(Απ' το βιβλίο του «Δέηση», Καστοριά 1980, σελ. 42-43).

Ζωή Καρέλλη - Ο λόγος του ασώτου

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ - GUERCINO, 1720,(ΜΟΥΣΕΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, ΒΙΕΝΝΗ)

Ο λόγος του ασώτου

Ι

Κύριε, ελέησόν μου την τόλμην της ομολογίας.

Να δοκιμάσω την τροφήν των ζώων του πατέρα μου.

Αγαπητή γη, πατρικό χωράφι,

είν' εύκολο να γονατίσει ο κουρασμένος.

Ευφροσύνη απ' τη γνωστή όψη των πραγμάτων.

Πρόθυμη μετάνοια, θρεμμένη από αμαρτίες

αστήριχτες. Σαν έφευγα ήξερα πως θα γυρίσω,

γι' αυτό επέστρεψα. Ν' ακουμπήσω

τα κουρασμένα ανίκανα μέλη στην πρόθυμη γη.
Όνειρα χόρτασης, επιθυμίες που δεν χόρτασαν,
ποιος θα τις πληρώσει ποτέ; Πόσο βαστά
ευγνωμοσύνης η θαλπωρή και πώς θα βρεθούμε
ύστερα με τον πατέρα αντιμέτωποι;
Πατέρας του εαυτού μου εγώ
προσηνής και σκληρός νομοθέτης.

Κύριε, ελέησόν μου την συστολή του πόνου, να εισέλθω ολόκληρος στους κόλπους σου.

II

Το σπίτι του πατέρα μου
μέσα μου βρίσκεται.
Όπως τ' απομεινάρια της τροφής των ζώων,
η πάσα ευωχία κι η έκφραση της χαράς,
η δική του μέσα μου κι η δική μου.
Ύμνος διπλόηχος,
ωσαννά σε υπέροχη κίνηση,
συνενούμενον νέφος υπερέχον,
τολύπη θυμιάματος συνεννόησης

Είμαι το δοχείον και το χέρι και ο οίνος της ζωής.
Είμαι το πνεύμα, η ύλη και η άυλη εξόδευση.
Είμαι ύπαρξη, καταστροφή και η γέννηση.
Είμαι ο ναός που περιέχει τον ψάλλοντα και ακούοντα.
Περιέχω το αποτέλεσμα της αμαρτίας
τη συγχώρεση. Διαστέλλομαι
όπως το άπειρο φως εν ονόματί μου.
Είμαι ο νόμος, ο νομοθέτης κι ο νομοταγής,
η τιμωρία κι ο τιμωρούμενος,
είμαι εικόνα του θείου που εικονίζω
στην προσπάθεια της ζωής.

III

Έφυγα κουβαλώντας τη μέλλουσα επιστροφή μου.
Τον κύκλο επιχείρησα με τον πόθο ευθείας εξόδου,
επανάσταση αδιέξοδο πολεμώντας.

Εικόνα της νεανικής αγαθότητας ο πατέρας μέσα μου,
πάντα με προσκαλεί να ξαναρθώ στην αρχή
που γνωρίζει το τέλος της μόνης εφαρμογής.

Ποια δώρα προσφέρω στον εαυτό μου επανερχόμενος;
Εικόνες της φρίκης τού εαυτού μου αδιάσπαστες
με την ανάγκη της ειρηνικής ζωής.

Μαθητεία της ύπαρξης. Δίκαια η χαρά των αγγέλων
κι η ανάπαυση στους σταθερούς κόλπους
της αιώνιας ζωής, όπου θα διαλυθώ εν ειρήνη.

Από τη συλλογή **Πορεία** (1940) της **Ζωής Καρέλλη**

Πηγή: **Τα ποιήματα της Ζωής Καρέλλη, τόμος πρώτος (1940-1955)**[Οι εκδόσεις των φίλων, Αθήνα, 1973]

[Translatum: Οι ποιητές της Θεσσαλονίκης του 20ού αιώνα και ως σήμερα / Ζωή Καρέλλη](#)

ΣΗΜΕΙΩΣΗ ΙΣΤΟΛΟΓΙΟΥ.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ ΥΙΟΥ - GUERCINO, 1720,-ΜΟΥΣΕΙΟ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ, ΒΙΕΝΝΗ

Το έργο φιλοτεχνήθηκε για τον καρδινάλιο Γιάκοπο Σέρα όταν ο καλλιτέχνης βρισκόταν στη Φεράρα. Η σκηνή απεικονίζει την παραβολή του Ευαγγελίου που εξιστορεί πώς ο νεότερος από δύο αδέρφια έφυγε και ξόδεψε το μερίδιο που είχε λάβει από τον πατέρα του και πώς μετά, αφού κατέληξε πάμπτωχος και μετάνιωσε για την προσβολή προς τον γέροντα γονιό του, ο νέος επέστρεψε στο σπίτι, όπου ο πάτερας τον δέχτηκε με χαρά. Η παραβολή της μετάνοιας και της συγχώρεσης περιγράφεται από τον Γκουερτσίνο σε ένα συνθετικό σχήμα που θυμίζει έργα του Καραβάτσο, ιδιαίτερα ως προς το φως, που γίνεται στοιχείο το οποίο διαρθρώνει όλη τη σκηνή. Τα χέρια των μορφών - του πατέρα και των δύο γιων του - μπλέκονται με συναρπαστικό τρόπο, σαν οι φιγούρες να αποτελούν ένα μόνο σώμα. Το ύφος του, αν και διατηρώντας τον ρεαλισμό και τη φυσικότητα των μορφών και

των χώρων, προσλαμβάνει μεγαλύτερο βάθος. Μπορούμε να ανακαλύψουμε αυτήν την διεύρυνση του οπτικού ορίζοντα στη γοητευτική σκηνή της έκδυσης του νεαρού, όπου τα παλιά κουρέλια και τα καινούργια ενδύματα απορροφούν το φως για να το αποδώσουν έπειτα στα πρόσωπα των πρωταγωνιστών, ιδιαίτερα σ' εκείνο του γέροντα πατέρα..

Ο πατέρας αγαπάει ανιδιοτελώς, άδολα, ταπεινά.. και η αγνή αγάπη φωτίζει τον άνθρωπο, τον μετουσιώνει σε κινούμενο φως, ανάμεσα στο σκοτάδι της μισαλλοδοξίας και της μιζέριας..πόσο ωραίο είναι ν' αγαπάς και να σ' αγαπούν, να συγχωρείς και να σε συγχωρούν..

Πηγές: ΖΩ ΟΝΕΙΡΕΥΟΜΕΝΟΣ- fdathanasiou.wordpress.com